

грабителство? Боже, свети Игусе Христе, прости мене грѣшного!

Старецътъ се прекръсти.

— Стани, дяконе Викентие! извика той строго.

Викентий, като автоматъ на пружини, се исправи. Главата му висѣше наведена, като прѣчупенъ клонъ.

— Кажи ми защо влѣзе тука, яко татъ ношнѣй?

— Простете, простете! съгрѣшихъ, отче Иеротее, проговори Викентий съ прѣвѣкнѣтъ и глухъ гласъ, който приличаше на плачъ.

— Чадо, Богъ да прости... Ти си уловилъ нечестивъ пѣтъ; чадо, ти отивашъ въ тибель вѣчная и въ погубление тѣлесно и душевно. Кой те научи на тоя смертнѣй грѣхъ!

— Отче! прости ме, азъ не за мене си извадихъ тия пари, бѣбдѣше смазашъ Викентий.

— За кого се помами на тая соблазнь, Викентие?

— За народното дѣло, отче.

Старецътъ го погледнѣ зачудено.

— Какво народно дѣло!

— Дѣлото, което вършимъ сега, за българското въстание. Трѣбахъ пари... и азъ дрѣзнахъ да посѣгна на твоитѣ пари.

Кроткото лице на стареца се изсѣни. Очитѣ му, замгленѣ отъ възрастьта, посвѣтнахъ и даже увлажѣхъ отъ сълзи.

— Право ли казваши, дяконе?

— Самата истина, отче, заклевамъ се въ светата кръвъ Божия и въ България... За обща потрѣба земахъ тия пари. Нѣкакво ново чувство озари старческото лице.

— Та защо ми не поиска, чадо? Та дали азъ не обичамъ България? Ето, днесъ-утрѣ Вишнѣятъ ще ми прибере грѣшната душа... Кому щѣ оставѣ всичко каквото имамъ? Мои наслѣдници сте вѣй всички, младенцитѣ български... Нѣй, старитѣ, не отбирахме и неможахме...